

Книга Даниїла — Номер сімдесят дев'ять

Розкриття повстання 1888 року: уроки з другого покоління лаодикійського адвентизму

Jeff Pippenger
2024-02-12

Друге покоління лаодикійського адвентизму з'явилося у 1888 році, і те покоління символічно представлене у восьмому розділі Єзекіїля як друга мерзота, представлена "покоюми його зображень".

І я ввійшов і побачив; і ось усяка подоба плазунів і мерзотних звірів, і всі ідоли дому Ізраїлевого, зображені на стіні навкруги. І перед ними стояли сімдесят мужів зі старійшин дому Ізраїлевого, а посеред них стояв Язанія, син Шафана; у кожного в руці кадильниця, і піднімалася густа хмара кадильного диму. Тоді Він сказав мені: Сину людський, чи бачив ти, що роблять у темряві старійшини дому Ізраїлевого, кожен у своїх світлицях зображень? Бо вони кажуть: Господь не бачить нас; Господь покинув землю. Єзекіїль 8:10-12.

Покої образів символізують лихі таємниці в серцях тих, кого зображено як стародавніх мужів, і вони внесли те саме зло не лише до покоїв свого розуму, а й до покоїв Божого святилища.

Не їж хліба того, хто має зле око, ані не бажай його ласих страв; бо як він думає у своєму серці, такий він і є: «Їж та пий», — каже він тобі, але серце його не з тобою. Приповісті 23:6-7.

Беззаконня покоїв образів записане як на стінах храму, так і на стінах розумів давніх мужів. Таємні покої образів другої мерзоти восьмого розділу книги Єзекіїля представляють друге покоління Лаодикійського адвентизму, і з-поміж чотирьох мерзот друга мерзота приділяє більше уваги наголошенню на колективному бунті, хоча всі чотири мерзоти зображені як вчинювані мужами, які мали бути охоронцями народу.

Знак порятунку покладено на тих, хто «зітхає і плаче через усі мерзоти, що чиняться». Тепер виходить ангел смерті, представлений у видінні Єзекіїля мужами зі зброями убиення, яким дано наказ: «Побивайте дощенту старого й молодого, і дівиць, і дітей малих, і жінок; але не наближайтеся до жодного, на кому є знак; і почніть від Моєї святині». Каже пророк: «Вони почали від старших мужів, що були перед домом». Єзекіїля 9:1-6. Діло знищення починається серед тих, що називали себе духовними сторожами народу. Неправдиві сторожі падають першими. Немає нікого, хто б пожалів чи пощадив. Чоловіки, жінки, дівиці й малі діти гинуть разом. Велика боротьба, 656.

Відступ, що знаменує прихід другого покоління, конкретно пов'язаний із керівництвом Лаодикійського адвентизму, що проявилось на засіданні Генеральної конференції 1888 року в Міннеаполісі. Він представлений виразом «старійшини дому Ізраїля», а також «сімдесят

чоловіків». Із служінням Мойсея були пов'язані сімдесят старійшин, а друга група учнів Ісуса складалася із сімдесяти чоловіків. «Сімдесят» представляє керівництво, як і «старійшини». Друга мерзота робить додатковий наголос на керівництві й тим самим підкреслює, що ця мерзота пов'язана з колективним відступом керівництва.

Посеред сімдесяти старійшин стояв "Язанія, син Шафана". Ім'я "Язанія" означає "почутий Богом", і він уособлює провід, що повстав саме тоді, коли Бог говорив, бо він чув Бога, але відмовився слухатися, адже твердив, що Бог покинув свій народ і що Бог не бачить того, що відбувається в потаємних кімнатах. Язанія був "сином Шафана", а ім'я "Шафан" означає "ховати". Обставини другого покоління відображають бунт проводу, який повстав саме тоді, коли Бог говорив, і вони вірили, що Бог не бачить і не зважає на їхні вчинки.

Сестра Вайт записала, що їй були показані розмови керівництва лаодикійського адвентизму під час Генеральної конференції 1888 року. На Генеральній конференції 1888 року Бог показав сестрі Вайт наради керівників, які вони проводили між собою, коли думали, що Бог не слухає. Там, у таємниці своїх кімнат, вони лихословили проти сестри Вайт, її сина та пресвітерів Джонса і Ваггонера. Вони вважали, що можуть говорити вільно, бо Бог не бачить їх у їхніх приватних покоях, але Бог показав ці самі розмови пророчиці. Вони були на офіційному засіданні, і, згідно з натхненням, вони чули звістку пізнього дощу, але відмовилися її слухати.

Що ж спричинило появу такого керівництва, яке виявило настільки відкритий заколот у 1888 році, що Сестра Вайт порівняла його із заколотом Корея, Датана та Авірама?

Коли тебе просвітить Святий Дух, ти побачиш усю ту нечестивість у Міннеаполісі такою, якою вона є, як Бог дивиться на неї. Якщо я більше ніколи не побачу тебе в цьому світі, будь певен, що я прощаю тобі той смуток, ту скорботу і душевний тягар, які ти без жодної причини спричинив мені. Але заради твоєї душі, заради Того, Хто помер за тебе, я хочу, щоб ти побачив і визнав свої помилки. Ти приєднався до тих, хто противився Духові Божому. Ти мав усі потрібні докази того, що Господь діяв через братів Джонса і Ваггонера; але ти не прийняв світла; і після тих почуттів, яким ти дав волю, слів, сказаних проти істини, ти не відчував готовності визнати, що вчинив неправильно, що ці мужі мали вістку від Бога, а ти злегковажив і вісткою, і вісниками.

Ніколи раніше я не бачила серед нашого народу такої непохитної самовдоволеності та небажання прийняти й визнати світло, як те, що виявилось в Міннеаполісі. Мені було показано, що жоден із тих, хто плекав дух, виявлений на тому зібранні, уже не матиме ясного світла, щоб розпізнати дорогоцінність істини, посланої їм з небес, доки вони не упокорять свою гордість і не визнають, що ними керував не Дух Божий, а що їхні уми й серця були сповнені упередженості. Господь бажав наблизитися до них, благословити їх і зцілити їх від їхнього відступництва, але вони не хотіли прислухатися. Ними керував той самий дух, який надихав Кораха, Датана та Авірама. Ті мужі Ізраїлю були сповнені рішучості відкидати всі докази, які довели б їхню неправоту, і вони вперто йшли далі своїм шляхом відчуження, аж поки багато хто не був відвернений і не приєднався до них.

Хто вони були? Не слабкі, не невігласні, не непросвічені. У тому заколоті було двісті п'ятдесят князів, відомих у громаді, славнозвісні люди. Яким було їхнє свідчення? «Уся громада свята, кожен із них, і Господь серед них; тож чому ви підноситеся над громадою Господньою?» [Числа 16:3]. Коли Корах та його спільники загинули під Божим судом, люди, яких вони ввели в оману, не побачили руки Господньої в цьому чуді. Наступного ранку вся громада звинувачила Мойсея та Аарона: «Ви повбивали народ Господній» [вірш 41], і пошесть була на громаді, і загинуло понад чотирнадцять тисяч.

Коли я вирішив залишити Міннеаполіс, ангел Господній став біля мене й сказав: «Не так; Бог має для тебе працю в цьому місці. Народ повторює бунт Корея, Датана й Авірама. Я поставив тебе на належне місце, яке ті, що не перебувають у світлі, не визнають; вони не зважатимуть на твоє свідчення; але Я буду з тобою; Моя благодать і сила підтримають тебе. Зневажають вони не тебе, а посланців і послання, які Я посилаю Моєму народові. Вони виявили зневагу до слова Господнього. Сатана осліпив їхні очі й спотворив їхнє судження; і якщо кожна душа не покається в цьому своєму гріху, у цій неосвяченій незалежності, що зневажає Духа Божого, вони ходитимуть у темряві. Я пересуну свічник з його місця, якщо тільки не покається й не навернеться, щоб Я їх зцілив. Вони затемнили свій духовний зір. Вони не хочуть, щоб Бог явив Свого Духа і Свою силу; бо в них дух насмішки та відрази до Мого слова. Легковажність, пустощі, жарти й глузування щодня панують. Вони не спрямували свого серця, щоб шукати Мене. Вони ходять в іскрах, що їх самі розпалили, і якщо не покається, то ляжуть у скорботі. Так говорить Господь: Стій на своєму посту; бо Я з тобою і не залишу тебе й не покину тебе». Я не посмів знехтувати цими словами від Бога.

Світло сяяло в Батл-Кріку ясними, яскравими променями; але хто з тих, що брали участь у зібранні в Міннеаполісі, прийшов до світла і прийняв багаті скарби істини, які Господь послав їм з небес? Хто йшов крок у крок із Провідником, Ісусом Христом? Хто повністю визнав свою помилкову ревність, свою сліпоту, свої ревності та лихі підозри, свій зухвалий спротив істині? Жоден; і через їхнє тривале нехтування визнанням світла воно залишило їх далеко позаду; вони не зростали в благодаті та в пізнанні Христа Ісуса, Господа нашого. Вони не спромоглися прийняти потрібну благодать, яку могли б мати, і яка зробила б їх міцними людьми в релігійному досвіді.

Позиція, зайнята в Міннеаполісі, стала, очевидно, непереборною перешкодою, яка значною мірою замкнула їх разом із тими, хто сумнівається, хто ставить під сумнів, із тими, хто відкидає істину й силу Божу. Коли настане ще одна криза, ті, хто так довго противився доказам, що накопичувалися, — доказ за доказом, — знову будуть випробувані в тих питаннях, де вони так очевидно зазнали поразки, і їм буде важко прийняти те, що від Бога, і відкинути те, що від сил темряви. Тому їхній єдиний безпечний шлях — ходити в смиренні, роблячи прямими стежки для своїх ніг, щоб кульгаве не звернуло з дороги. Велику різницю має те, з ким ми товаришуємо: чи з людьми, які ходять із Богом і вірять та довіряють Йому, чи з людьми, які покладаються на власну, уявну мудрість, ходячи в іскрах, які вони самі розпалили.

Час, старання та праця, потрібні, щоб протидіяти впливу тих, хто працював проти істини, стали страшною втратою; адже ми могли б бути на роки попереду в духовному пізнанні, і дуже багато душ могло б приєднатися до церкви, якби ті, хто мав ходити у світлі, продовжували йти, щоб пізнати Господа, аби пізнати, що вихід Його приготований, як світанок. Але коли стільки праці доводиться докладати саме в церкві, щоб протидіяти впливу працівників, які стали, мов гранітна стіна, проти істини, яку Бог посилає Своєю народіві, світ залишається у відносній темряві.

Бог мав на увазі, щоб сторожі піднялися й одноставними голосами звістили рішуче послання, давши сурмі певний звук, аби всі люди негайно стали на свій пост обов'язку та виконали свою частку у великій справі. Тоді сильне, ясне світло того іншого ангела, який сходить із небес, маючи велику потугу, наповнило б землю його славою. Ми відстали на роки; і ті, хто перебували в сліпоті та перешкоджали просуванню саме того послання, яке Бог мав намір, щоб воно вийшло із зібрання в Міннеаполісі як світильник, що горить, повинні впокорити свої серця перед Богом і побачити та зрозуміти, як справі було перешкоджено їхньою сліпотою розуму й закам'янілістю серця. Manuscript Releases, том 14, с. 107–111.

Що ж породило таке керівництво, яке у 1888 році виявило настільки відвертий бунт, що Сестра Вайт порівняла його з бунтом Кораха, Датана й Авірама? Без сумніву, відповідь криється у бунті 1863 року, який підготував шлях до того, що, як було сказано пророку Єзекіїлю, стане ще більшими мерзотами. Відкинення «семи часів» із двадцять шостого розділу Левита та запровадження підробленої таблиці спричинило б потребу підтримувати підробку 1863 року. Таким чином, Міллер спостерігав би, як його дорогоцінності розсипаються та вкриваються сміттям і фальшивими дорогоцінностями та монетами. Є світська приказка: «історію пишуть переможці».

Хоч вони насправді й не переможці, керівники лаодикійської адвентистської церкви витратили час і зусилля, щоб створити історичний наратив, який підтримує наростаючу непокору протягом чотирьох поколінь, намагаючись подати цю непокору в такому світлі, яке дуже далеке від справжньої історії, записаної небесними ангелами. Переписування історії є відмінною рисою єзуїтів Католицької Церкви, а історичний ревізіонізм є звичною практикою лаодикійських адвентистських істориків. Те, що нині пишуть лаодикійські адвентистські «історики» про сесію Генеральної конференції в Міннеаполісі, є класичним прикладом історичного ревізіонізму.

Можливо, кілька бунтівників з тієї конференції зрештою покалися, але виняток із правила не скасовує правила. Сестрі Вайт було наказано залишитися й записати перебіг зібрання, бо повторювалося повстання Корея, Датана й Авірама. Коли адвентистські історики вибудовують розповідь навколо того, чи було послання про праведність вірою зрозуміле чи ні; відкинуте чи ні; або згодом прийняте, — це означає уникати натхненного свідчення про бунт, що мав прообраз у повстанні Корея, Датана й Авірама.

Про кого з тих трьох заколотників у записах Мойсея сказано, що він згодом покався і був прийнятий назад до керівництва разом із Мойсеєм?

Корах, провідний натхненник цього руху, був левітом із родини Кегата і двоюрідним братом Мойсея; він був здібною та впливовою людиною. Хоч і був призначений до служіння при скинії, він був невдоволений своїм становищем і прагнув гідності священства. Надання Ааронові та його домові священничого уряду, який раніше покладался на перворідного кожної родини, породило заздрість і невдоволення, і деякий час Корах таємно протистояв владі Мойсея й Аарона, хоч і не наважувався на жоден відкритий акт бунту. Зрештою він задумав зухвалий план повалити і світську, і релігійну владу. Йому не забракло прихильників. Поблизу наметів Кораха та кегатівців, з південного боку скинії, стояв табір племені Рувима; намети Датана й Авірама, двох князів цього племені, були неподалік від намету Кораха. Ці князі охоче пристали до його честолюбних задумів. Будучи нащадками первістка Якова, вони твердили, що світська влада належить їм, і вирішили поділити з Корахом почесні священства.

Настрої серед народу сприяли задумам Кораха. У гіркоті свого розчарування до них повернулися їхні колишні сумніви, заздрість і ненависть, і знову їхні нарікання були спрямовані проти їхнього терплячого провідника. Ізраїльтяни безнастанно втрачали з поля зору те, що перебували під Божим проводом. Вони забували, що Ангел Заповіту був їхнім невидимим провідником, що, прикрита хмарним стовпом, присутність Христа йшла попереду них, і що від Нього Мойсей отримував усі свої настанови.

«Вони не бажали підкоритися страшному вироку, що всі вони мають померти в пустелі, і тому були готові хапатися за будь-який привід, аби вірити, що їх веде не Бог, а Мойсей, і що саме він проголосив їм вирок. Найкращі зусилля найлагіднішої людини на землі не могли вгамувати непокору цього народу; і хоча ознаки Божого невдоволення їхньою колишньою впертістю й досі були перед ними — у поріділих лавах і зменшеній чисельності, — вони не взяли цього уроку до серця. Знову їх подолала спокуса».

Патріархи і Пророки, 395, 396.

Лаодикійський адвентизм розпочався у 1856 році, а у 1863 році він став юридично зареєстрованою Лаодикійською адвентистською церквою. Як уже зазначалося в попередніх статтях, не існує богонатхненного свідчення, що Лаодикія коли-небудь буде спасенною. Вона не може бути спасенною, якщо не покається у своєму стані й не прийме досвід, який представлений Філадельфією. Лаодикія — це народ, над яким звершується суд: його буде виплунуто з уст Господа. Щодо лаодикійської церкви, богонатхненне свідчення вказує, що церкві судилося блукати в пустелі, як і стародавньому Ізраїлю.

Хто з бунтівників стародавнього Ізраїлю блукав пустелею сорок років, а потім увійшов до Обітованої землі? Жодна душа, і їхнє блукання було прообразом блукання сучасного Ізраїлю.

Заколот Корея, Датана й Авірама (що був прообразом заколоту 1888 року), ґрунтувався на їхньому небажанні прийняти вирок над народом, який прирікав їх блукати сорок років у пустелі. Заколот 1888 року ґрунтувався на тому, що керівництво відкинуло проголошення, яке визначало їх як Лаодикію і через їхню непокору прирікало їх блукати ще багато років у пустелі.

"Вістка, дана нам А. Т. Джонсом та Е. Дж. Ваггонером, є Божою вісткою до Лаодикійської церкви, і горе кожному, хто заявляє, що вірить у істину, і все ж не віддзеркалює іншим Богом дані промені." Матеріали 1888 року, 1053.

Старійшини, які мали бути охоронцями народу у 1888 році, вважали, що вони «багаті й розбагатіли». Ми розглянемо, що спричинило цей стан напередодні 1888 року, у наступній статті.

Мою душу дуже засмучує те, як швидко деякі, хто мав світло й істину, приймають омани Сатани й захоплюються фальшивою святістю. Коли люди відвертаються від віх, які Господь установив, щоб ми розуміли наше становище, окреслене в пророцтві, вони йдуть, не знаючи куди.

Я ставлю під сумнів, чи можна коли-небудь вилікувати справжній бунт. Вивчайте в «Патріархах і пророках» бунт Кори, Датана та Авірама. Цей бунт поширився й охопив більше ніж двох чоловіків. Його очолювали двісті п'ятдесят князів громади, відомі мужі. Називайте бунт своїм справжнім ім'ям і відступництво — своїм справжнім ім'ям, а тоді зважте, що досвід давнього Божого народу з усіма його неприйнятними рисами був вірно занотований, щоб увійти в історію. Писання проголошує: «Це ... написано для нашого напоумлення, на яких прийшли кінці віків». І якщо чоловіки й жінки, що мають знання істини, настільки віддалилися від свого Великого Провідника, що приймуть великого вождя відступництва і назвуть його Христом, нашою Праведністю, то це тому, що вони не заглибилися глибоко в копальні істини. Вони не здатні відрізнити дорогоцінну руду від порожньої породи.

Прочитайте застереження, так рясно подані в Слові Божому щодо фальшивих пророків, які увійдуть зі своїми ересями і, якщо можливо, зведуть навіть вибраних. Маючи такі застереження, чому церква не розрізняє хибне від істинного? Ті, кого бодай у якийсь спосіб так було введено в оману, повинні упокоритися перед Богом і щиро покаятися, бо так легко далися звести. Вони не розрізнили голос істинного Пастиря від голосу чужого. Нехай усі такі переглянуть цей розділ свого досвіду.

Вже понад півстоліття Бог дає Своему народові світло через свідчення Свого Духа. Невже після всього цього часу кільком чоловікам та їхнім дружинам випало розвіяти оману в усій церкві віруючих, оголосивши місіс Вайт шахрайкою й обманницею? 'За їхніми плодами пізнаєте їх.'

Ті, хто можуть знехтувати всіма свідченнями, які Бог дав їм, і обернути те благословення на прокляття, мають тремтіти за спасіння власних душ. Їхній світильник буде взятий із свого місця, якщо вони не покаються. Господа було зневажено. Стяг істини — звісток першого, другого і третього ангелів — було залишено волочитися в пилюці. Якщо сторожам дозволять вводити народ в оману таким чином, Бог вважатиме окремі душі відповідальними за брак гострого розпізнання, щоб розрізнити, яку поживу подавали Його отарі.

Відступництва траплялися, і Господь у минулому допускав розвиток подібних речей, щоб показати, як легко Його народ буде введений в оману, коли він покладається на

слова людей замість того, щоб самостійно досліджувати Писання, як це робили шляхетні верійці, аби перевірити, чи так воно є. І Господь дозволив, щоб подібні речі відбувалися, щоб були дані застереження про те, що таке відбуватиметься.

Бунт і відступництво — в самому повітрі, яким ми дихаємо. Вони вплинуть на нас, якщо тільки ми вірою не покладемо наші безпорадні душі на Христа. Якщо люди й тепер так легко піддаються обману, як вони встоять, коли Сатана видаватиме себе за Христа й творитиме чудеса? Хто тоді залишиться непохитним перед його оманю — коли він заявлятиме, що є Христом, хоча це лише Сатана, який приймає вигляд Христа й ніби чинить діла Христа? Що втримає Божий народ від того, щоб віддати свою вірність лжехристам? «Не йдїть за ними.»

«Вчення мають бути ясно зрозумілими. Чоловіки, покликані проповідувати істину, повинні мати надійний якір; тоді їхнє судно встоїть проти бур і штормів, бо якір тримає їх міцно. Омани множитимуться, і ми маємо називати заколот своїм справжнім іменем. Ми маємо стояти, зодягнувшись у повну зброю. У цій боротьбі ми маємо справу не лише з людьми, а й із начальствами та владами. Наша боротьба не проти крові й тіла. Нехай Ефесянам 6:10–18 буде уважно й переконливо прочитано в наших церквах».
Notebook Leaflets, 57, 58.